

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 36/2016
21.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље М.Ј. из А., чији је пуномоћник М.А., адвокат из П., против туженог Ж.В. из Б., ради измене одлуке о остваривању личних односа малолетног детета са оцем, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2-165/15 од 19.08.2015. године, у седници већа од 21.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2-165/15 од 19.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П2-58/13 од 27.01.2015. године, одбијен је тужбени захтев тужиље да се уреди начин остваривања личних односа малолетног Г.В. и туженог, тако да тужени виђа дете сваке друге суботе у месецу од 12 до 15 часова у просторијама Центра за социјални рад А., или под надзором одговорног лица тог центра, и да се на тај начин измени став трећи пресуде тог суда П2-166/12 од 21.08.2012. године. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2-165/15 од 19.08.2015. године, одбијена је као неосноване жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужиља је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Основног суда у Пожеги П2-166/13 од 21.08.2012. године утврђено је да тужиља самостално врши родитељско право према малолетном Г.В., рођеном године. Тужени је обавезан да доприноси издржавању детета са износом од 8.000,00 динара месечно. Ставом трећим изреке ове пресуде уређен је начин одржавања личних односа детета и оца, тако да дете са оцем проводи сваки други викенд у А., од суботе од 10,00 сати до недеље у 15,00 сати; један викенд у два месеца од петка од 15,00 часова до недеље у 15,00 часова мајка ће одводити дете код туженог у Б. и враћати га по договору родитеља; дете ће код оца проводити рођендан једне године, а друге године код мајке, као и Божић, Ускрс и крсну славу родитеља. Тужени је поднео предлог за извршење обавезе у погледу реализације начина одржавања личних односа са дететом утврђеног овом правноснажном и извршном пресудом, и решењем И 3265/12 од 29.11.2012. године усвојено је предложено извршење, и тужиља и тужени су постигли споразум у погледу реализације начина остваривања личних односа детета и оца за фебруар, март и мај 2013. године. Тужбом од 09.04.2013. године, тужиља је у овом спору тражила да се измени начин одржавања личних односа детета са оцем, утврђен ставом трећим раније правноснажне пресуде, тако да тужени виђа дете сваке друге суботе у месецу од 12,00 до 15,00 часова у просторијама Центра за социјални рад А., или под надзором одговорног лица тог Центра. Према налазу и мишљењу стручног тима Центра за социјални рад А. од 06.06.2013. године, модел остваривања личних односа детета и оца регулисан ранијом правноснажном пресудом никада није функционисао, па је тужени поднео предлог за извршење у јануару 2013. године и у том поступку су родитељи постигли споразум у погледу виђања детета и оца, према ком споразуму је тужени виђао дете у А. до марта месеца 2013. године, а од тада престаје виђање детета са оцем. Приликом опсервирања преузимања детета од стране оца, у овом центру није уочена основаност навода тужиље у погледу испољавања страха детета од оца, с обзиром да дете при сусрету са оцем није пружало отпор, а уочено је да тужени зна да анимира дете и отворено му показује емоције. Наведено је да Центар за социјални рад у А. не располаже инфомрацијама које указују на потребу остваривања личног односа детета и туженог у контролисаним условима. Из извештаја Градског центра за социјални рад Одељење Н.Б. од 04.07.2013. године утврђено је да је тужени апсолвент Ф.ф. у Б., а издржава се од приватног рада из области своје струке. Живи у двособном стану у сувласништву његовог полубрата. Тужени испољава задовољавајуће капацитете као родитељ, и испољава спремност и мотивисаност за континуиране и садржајне контакте са дететом, као и за побољшање комуникације са тужиљом, јер му је најважнији интерес детета. По оцени овог Центра за социјални рад, не постоје контраиндикације за остваривање модела виђења детета са оцем усвојеног ранијом правноснажном пресудом. Вештаци неуропсихијатар и психолог извршили су психолошко испитивање и тестирање туженог дана 01.04.2014. године и навели да нема индикација које би указивале на постојање душевног обољења или другог тежег психијатријског поремећаја код туженог, да је тужени емотивно везан за дете и показује изразиту заинтересованост и жељу да одржава редовни контакт са дететом, те да је према расположивим подацима он у досадашњем родитељском ангажовању показао адекватне васпитне вештине, па не постоји потреба да се лични односи са дететом одвијају у контролисаним условима. Допунским налазом и мишљењем вештака

неуропсихијатра и психолога, по извршном увиду у специјалистичке извештаје Војно лекарске комисије од 16.05. и 18.05.2000. године, наведено је да је садржај ове медицинске документације у сагласности са њиховим образложеним налазом и мишљењем, те да нема констатације да тужени болује од било какве душевне болести и теже душевне поремећености. Из допунског налаза и мишљења ових вештака од 13.10.2014. године, након обављеног разговора са мајком детета и опсервирања понашања детета у присуству мајке и оца, утврђено је да је дечак добрих когнитивних способности, укључује се у разговор са одраслима, припадник је вршњачке групе у предшколској установи коју похађа и његов психофизички развој одговара узрасту. Дечак не показује отпор на теме везане за оца, емотивно је везан за оба родитеља, у сусрету са оцем је спонтан, опуштен, без страха, па нема потребе да се лични односи детета и оца одвијају у контролисаним условима.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев тужиље да се уреди начин остваривања личних односа детета са оцем на начин наведен изреком првостепене пресуде.

Према чл. 6. и 266. став 1. Породичног закона, суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета у спору за заштиту права детета. Према члану 61. став 1. овог закона, дете има право да одржава личне односе са родитељем са којим не живи. У најбољем интересу детета је да се одржавање личних односа са родитељима одржава без ограничења и мешања органа државних власти.

По оцени Врховног касационог суда, из утврђеног чињеничног стања произилази да нема разлога који би оправдавали одређивање начина одржавања личних односа детета са туженим као оцем, на начин који је тужиља тужбом у овом спору тражила. Наиме, из извештаја надлежних органа старатељства и вештака утврђено је да је тужени психички здрав, има адекватне родитељске капацитете, емотивно је везан за дете и показује изузетну заинтересованост и жељу да са дететом одржава редовне контакте, као и да у интересу детета превазиђе проблеме у комуникацији са тужиљом. С обзиром да је утврђено да дете не показује страх нити отпор према туженом, већ да се радује сусрету са оцем коме слободно испољава емотивну везаност, те да из свих налаза стручних лица произилази да нема потребе да се лични односи детета и оца одвијају у контролисаним условима, то је неоснован тужбени захтев тужиље да се контакт детета са оцем одвија искључиво у просторијама Центра за социјални рад у А. или под надзором одговорног лица тог центра, будући да овакав модел виђења са оцем не би био у најбољем интересу детета. Стога се неосновано ревизијом истиче погрешна примена материјалног права и наводи да приликом доношења нижестепених пресуда није узет у обзир најбољи интерес малолетног детета.

Без утицаја су наводи ревизије да тужиља нема материјалних средстава да би дете водила у Б. ради виђања са оцем, из разлога што тужиља није тражила измену раније правноснажне пресуде у том делу, већ је у овом поступку тражила да се виђање детета са оцем одржава искључиво у контролисаним условима у просторијама Центра за социјални рад, односно под надзором тог

органа. Стога се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**